

ГЕРОЇ

СТІВЕН ФРАЙ

ХАРКІВ
ФОЛІО
2024

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Вступ

Зевс сидить на своєму троні. Він керує небом і світом. Ним керує його сестра-дружина Гера. Обов'язки та володіння у світі смертних розподілено між членами його родини — іншими десятьма олімпійськими богами. У ранні дні богів і людей божества ходили по землі разом зі смертними, дружили з ними, гнобили їх, спарювалися з ними, карали їх, мучили їх, перетворювали їх на квіти, дерева, птахів та жуків і всіляко взаємодіяли, перетиналися, перепліталися, схрещувалися, взаємопроникали і заважали нам. Але з часом, поки одна епоха змінювала іншу, а людство росло й процвітало, інтенсивність цих взаємозв'язків повільно зменшувалася.

У епоху, в яку ми зараз вступаємо, боги все ще були присутні скрізь, вирізняючи серед людей своїх улюбленців і тих, кого варто покарати, спрямовуючи та заважаючи, але Прометеїв дар вогню дав людству здатність керувати своїм власним простором, будувати свої власні міста-держави, королівства та династії. Вогонь існує і палає у світі, він дав людству силу плавити, кувати, виготовляти та створювати, але він також є і нашим внутрішнім вогнем; завдяки Прометею ми тепер наділені божественною іскрою, творчим вогнем, свідомістю, яка колись належала тільки богам.

Золота епоха змінилася Епохою героїв — чоловіків і жінок, які міцно тримають долю в своїх руках, використо-

вують свої людські якості, як-от сміливість, хитрість, амбіції, швидкість і сила, щоб здійснювати дивовижні подвиги, перемагати жахливих монстрів і засновувати великі культури та родоводи, що змінюють світ. У людях палає божественний вогонь, викрадений із небес їхнім захисником Прометеем. Вони бояться, поважають і поклоняються своїм батьківським богам, але десь усередині вони вже розуміють, що є рівними їм. Людство вступило у свій підлітковий вік.

Сам Прометей — титан, який створив нас, дружив із нами та захищав нас — продовжує терпіти своє жахливе покарання: його, прикутого до схилу гори, щодня відвідує хижий птах, він прилітає з боку сонця, щоб розірвати його бік, витягнути його печінку і з'їсти її на очах титана. Оскільки він є безсмертним, протягом ночі його печінка відростає, і його муки повторюються наступного дня. І наступного.

Прометей, чиє ім'я означає «передбачливість», передбачив, що тепер, коли у людства є вогонь, дні богів добігають кінця. Гнів Зевса через непокору свого друга походить як від глибоко захованого, але постійного страху, що людина колись переросте богів, так і від його глибокого відчуття болю та зради.

Прометей також побачив, що настане час, коли його буде звільнено. Смертний людський герой прибуде до гори, розірве його кайдани та звільнить титана. І разом вони врятують олімпійців.

Але навіщо рятувати богів?

Сотнями поколінь під землею тліла глибока образа. Коли титан Кронос кастрував свого батька, первісного бога неба Урана, і розкидав його геніталії по всій Греції, там, де впали краплі його крові та сімені, виникла раса гігантів. Ці «хтонічні» істоти, ці створіння, що вийшли з землі, вірять у те,

що настане час, коли вони зможуть вирвати владу з рук зарозумілих дітей-вискочок Кроноса, олімпійських богів. Гіганти чекають дня, коли вони зможуть повстати, щоб підкорити Олімп і розпочати власне правління.

Прометей мружить на сонце і теж чекає свого визволення.

Тим часом люди займаються своїми смертними справами: розвиваються, працюють, живуть, кохають і помирають у світі, все ще населеному більш-менш доброзичливими німфами, фавнами, сатирами та іншими духами морів, річок, гір, луків, лісів і полів, але також небезпечному через свою частку змії і драконів, багато з яких є нащадками первісної богині землі Геї та бога підземних глибин Тартара. Їхні нащадки, жадливі Єхидна і Тифон, породили безліч отруйних створінь-мутантів, які спустошують сільську місцевість і океани, які люди намагаються приборкати.

Щоб вижити в такому світі, смертні відчували потребу поклонятися й підкорятися богам, приносити їм жертви й лестити їм хвалою та молитвами. Але деякі чоловіки й жінки почали покладатися на власну силу духу та кмітливості. Це чоловіки й жінки, які — чи то з допомогою богів, чи то без неї — наважаться зробити світ безпечнішим для процвітання людства. Це герої.

Сон Гери

Сніданок на горі Олімп. Зевс сидить на одному кінці довгого кам'яного столу, попиваючи свій нектар і розмірковуючи про майбутній день. Одне за одним інші олімпійські боги та богині заходять, аби зайняти свої місця. Нарешті до зали заходить Гера і займає своє місце на протилежному від свого чоловіка кінці столу. Її обличчя почервоніло, волосся розпатлане. Зевс здивовано підводить на неї очі.

— За всі ті роки, що я тебе знаю, ти жодного разу не спізналася на сніданок. Жодного.

— Так, це правда, — каже Гера. — Прийми мої вибачення, але я погано спала і почувуюся ні в сих ні в тих. Минулої ночі мені наснився тривожний сон. Дуже тривожний. Хочеш про нього почути?

— Звісно, — бреше Зевс, який, як і всі ми, боїться слухати подробиці чужих снів.

— Мені наснилося, що на нас напали, — каже Гера. — Тут, на Олімпі. Гіганти повстали, піднялися на гору і напали на нас.

— Овва...

— Але все було серйозно, Зевсе. Весь їхній рід піднявся з глибин і напав на нас. І твої громовиці виявилися

для них такими ж нешкідливими, як соснові голки. Ватажок гігантів, найбільший і найсильніший із них, прийшов за мною особисто і спробував... він спробував... нав'язати себе.

— Ой леле, все це дуже сумно, — каже Зевс. — Але це був лише сон.

— Хіба? Справді? Все мало такий чіткий вигляд. Це було більше схоже на видіння. Можливо, це пророцтво. Вони вже були у мене раніше. Ти про це знаєш.

Це була правда. Роль Гери як богині шлюбу, сім'ї, благопристойності й порядку дозволяла легко забути, що вона була також наділена могутньою здатністю бачити майбутнє.

— Як усе закінчилося?

— Дивно. Нас урятував твій друг Прометей і...

— Він мені не друг, — різко перебиває її Зевс. Будь-яку згадку про Прометея було заборонено на Олімпі. Для Зевса звук імені його колись дорогого друга був схожий за відчуттями на лимонний сік на порізі.

— Як скажеш, любий, я просто розповідаю тобі, що мені наснилося, що я бачила. Знаєш, дивна річ полягає в тому, що Прометей привів із собою смертного чоловіка. І саме ця людина відтягнула від мене гіганта, скинула його з Олімпу та врятувала нас усіх.

— Чоловіка, кажеш?

— Так. Це була людина. Смертний герой. І уві сні мені було ясно, хоча я й не знаю, як і чому, але було ясно, цілком зрозуміло, що ця людина походить із роду Персея.

— Персея, кажеш?

— Персея. У цьому не може бути ніяких сумнівів. Нектар біля твого ліктя, мій любий...